

DE GAVE VAN BIANCA



Daniela Sacerdoti

# DE GAVE VAN BIANCA

Vier zussen. Vier gaves. Vier liefdes.

DE TOSCAANSE ZUSSEN 2

Vertaald door Irene Paridaans

 **eceaan**

*De gave van Bianca* is het tweede deel van De Toscaanse zussen

Oorspronkelijke titel *The Tuscan Sister's Secret*. Bookouture,  
imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2025 Daniela Sacerdoti

© 2026 Nederlandse vertaling Irene Paridaans / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden  
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar  
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch  
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming  
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is  
uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,  
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Villa GraFica

Omslagbeelden © Adobestock/Shutterstock

Foto auteur © Lele Scandura di Francesco

NUR 302

ISBN 9789046834343

ISBN 9789046834350 (e-book)

ISBN 9789046834367 (audiobook)

[www.oceanboeken.nl](http://www.oceanboeken.nl)

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers



*Voor Aurya*



# VOORWOORD

Casalta, 1944

Het leek wel of ze droomde. Viola zat geknield tussen de schilderijen, haar armen boven haar hoofd gevouwen tegen de oorverdovende donderklappen. Maar ze droomde niet en het lawaai was geen onweer.

De schilderijen waren bedekt met witte lakens, die stoffig waren geworden van het gruis en het puin dat na elke klap die de grond deed trillen van het plafond naar beneden kwam. Een van de lakens was losgeraakt, en het perfecte gezichtje van een meisje uit de renaissance werd zichtbaar: goudbruin haar, op haar hoge voorhoofd een gouden kettinkje met een parel. Haar donkere ogen starden Viola aan. Het was Bianca de' Medici, een kleine adellijke dame, onsterfelijk gemaakt door middel van verf en goud.

Bij elke klap die haar lichaam en alles en iedereen om haar heen dreigde te verbrijzelen, begon Viola heviger te trillen, ze zei een gebedje op dat ze in haar kindertijd had geleerd. Buiten bleven de bommen vallen, door de kapotte ruiten zag ze bomen in brand staan. Het dak boven haar kon nu elk moment vlam vatten, daarna zouden de schilderijen en zichzelf aan de beurt zijn. Biddend nam ze afscheid van haar familie, haar leven en haar geliefde die onvindbaar was, misschien was hij gewond, misschien wel dood.

Even was het stil. De wereld leek haar adem in te houden: de

heuvels, de bomen, de vlammen, de schilderijen verspreid over de zoldervloer. De serene ogen van het meisje op het portret vonden opnieuw de hare. Bianca's ogen knipperden langzaam, haar donkere irissen verdwenen even onder haar oogleden met de lange wimpers, en verschenen toen weer. In haar angst twijfelde Viola er geen seconde aan dat een meisje in een schilderij met haar ogen had geknippert, en ze twijfelde er ook niet aan dat ze haar stem had gehoord.

*Viola. Alles komt goed. Dat beloof ik.*

Buiten begon het lawaai opnieuw. *Zo voelt het dus om dood te gaan.* Viola kroop in elkaar op de zoldervloer, in afwachting van de laatste, allesvernietigende klap.

# EEN

Casalta, 1985

## Bianca

Ik leunde met mijn schouder tegen de muur, die warm was geworden van een zonnige herfstdag. Ik zat op de stenen trap die tegen ons Toscaanse huis aan was gebouwd en keek naar de paarse lucht, de rollende heuvels met de cipressen en, beneden mij, de tuinen van Casalta.

*Hoe bestaat het dat er op Casalta altijd rozen bloeien?*

Van april tot november zaten de struiken vol rode, witte, roze en gele rozen, in alle tinten en schakeringen, die in de winter zorgden voor felrode rozenbottels. Nu, in oktober, verschenen mijn lievelingsrozen: zachtroze met geeloranje harten, elke roos weer anders dan de andere.

*En dan te bedenken dat we dit alles bijna kwijtgeraakt waren; dat we ons geliefde Casalta bijna kwijtgeraakt waren.*

Mijn leven is ingrijpend veranderd; ongelooflijk dat het nog maar zes maanden geleden is dat alles op zijn kop is komen te staan. Ik ben er nog niet helemaal van bijgekomen.

De vier Falconeri-zusjes, mijn tweelingzus Lucrezia, onze middelste zus Eleonora en Mia, de jongste, waren eindelijk weer samen. Woorden schieten tekort om duidelijk te maken hoe blij en opgelucht ik ben; jarenlang ben ik verantwoordelijk geweest voor mijn zussen: ik moest zorgen dat Lucrezia niet naar huis

kwam zodat vader haar niet kon kwetsen, en ik moest voor mijn jongere zusjes zorgen zodat ook hun niets zou overkomen.

Eindelijk kon ik weer vrijuit ademen.

Het huwelijk van onze ouders, een jonge, grillige kunstenares uit Schotland en een oudere, traditionele Italiaanse man uit een machtige familie, was even onwaarschijnlijk als ongelukkig.

Fosco Falconeri, onze vader, niet-zo-erg-geliefde patriarch en tiran, was overleden en had het familiebedrijf – wijn en olie – bankroet achtergelaten. Onze moeder, Emmeline McCrimmon, was na jaren weer opgedoken in ons leven. Wij waren ervan overtuigd dat ze al jaren dood was, we hadden haar begrafenis bijgewoond, haar graf bezocht, gerouwd tot ons hart aan gruzelmenten lag; we geloofden dat we haar voorgoed kwijt waren, maar dat bleek allemaal bedrog.

Onze moeder was niet dood. Ze werd gedwongen om ons, haar dochters, achter te laten. Mijn vader had haar weggestuurd, en daarna ook mijn tweelingzus Lulu, waarmee ons gezin was verwoest.

Maar uiteindelijk kon zelfs de wreedheid van mijn vader de Casalta-vrouwen niet gescheiden houden. Zijn dood was een bevrijding. Mijn moeder, inmiddels een succesvol schilderes, kwam terug, rijk genoeg om ons huis en het familiebedrijf te redden, en ook mijn mooie, eigenzinnige, dappere tweelingzus Lucrezia, mijn zielsmaatje, kwam terug uit de ballingschap die onze vader haar had opgelegd.

Mijn aandacht werd getrokken door een kleine donkere gestalte beneden mij; Mia, mijn jongste zusje, maakte een avondwandelingetje, een gewoonte die ze zich nog niet zolang geleden eigen had gemaakt. Ik keek haar na, in de avondschemer veranderde ze langzaam in een soort sprookjesfee, een vaag zwart silhouet dat over de heuvels leek te glijden. Ik wist dat ze liep te

tobben over de vraag of ze in zou gaan op de uitnodiging van mijn moeder om naar Londen te komen, zodat ze samen konden schilderen.

Opeens kreeg de zweele herfstavond iets melancholisch en weemoedigs. Ik trok mijn sjaal strakker om mijn schouders en huiverde. Plotseling kreeg ik de neiging Mia terug te roepen voordat ze volledig uit het zicht verdween.

Waar kwam die onrust vandaan? Het was een ongemakkelijk gevoel. Het leven had al onze kluwens ontward, wat wilde ik nog meer? Uit de zak van mijn jurk haalde ik een brochure tevoorschijn. Met mijn vingertoppen streek ik over de woorden *Scuola di Restauro*. Een opleiding van drie jaar om schilderen en beeldhouwwerken te restaureren. Een droom, samengevat in twaalf pagina's glanzende foto's. Maar zou dit ooit werkelijkheid voor me kunnen worden?

*'Je bent zo'n praktisch meisje, Bianca. Handig, maar niet zo slim,'* zei mijn vader altijd tegen me. Dat wil zeggen: áls hij me al zag staan. *'In de baarmoeder heeft Lucrezia alle hersens ingepikt.'*

'Bianca?' Achter me klonk een stem waarin nog altijd een licht Frans accent doorklonk vanwege de jaren die de eigenaresse van die stem in Parijs had doorgebracht. Toen ik me omdraaide zag ik Lulu uit het raam van onze slaapkamer klimmen.

Als ik haar zag leek het alsof ik in de spiegel keek. Lucrezia en ik zijn een eeneiige tweeling, maar we zijn niet helemaal identiek: we hebben ons rossige haar, onze blauwe ogen en lichte huid van onze Schotse moeder geërfd, maar Lulu's haar neigt meer naar kastanjebruin en het mijne meer naar blond.

Mia daarentegen had de donkere huid en het haar van de Falconeri's, maar de genetica had een grapje uitgehaald met haar ogen: het ene oog was bruin en het andere blauw met bruine

spikkels. Het verschil viel alleen op bij helder licht, maar het gaf haar altijd een magische, ietwat mysterieuze uitstraling.

Maar iedereen was het erover eens dat Nora, de middelste zus, de schoonheid van de familie was: amandelvormige groene ogen, goudkleurige huid, een dikke bos kortgeknipt zwart haar dat haar lange elegante nek mooi deed uitkomen, en een manier van doen die iedereen fascineerde. Haar gewone en sportieve manier van kleden versterkten die schoonheid in plaats van die te verhullen, al ben ik misschien wat bevooroordeeld: in mijn ogen zijn alle drie mijn zussen de mooiste schepselen van de wereld.

Toen Lucrezia naast me kwam zitten stopte ik de brochure weer in mijn zak. Ze sloeg haar armen om haar lange veulenbenen. Zij, Nora en ik waren langer dan gemiddeld, vooral Nora, terwijl Mia een *petite* was, een klein elfje.

Meteen trok ik mijn gezicht weer in de plooi, maar het viel niet mee om mijn stemming voor haar te verbergen. Ze was niet alleen mijn tweelingzus, ze had ook de gave om aura's te zien, een aureool van kleuren rondom het menselijk lichaam die iemands gedachten en gevoelens verraadde. Dit gebeurde alleen als die gevoelens sterk genoeg waren om zich te manifesteren, of als Lulu een sterke band had met de persoon in kwestie. Ik vroeg me af welke kleur mijn aura op dat moment had.

Alle Falconeri-zusjes hadden een gave geërfd van onze moeder en die gaven hadden ons gezinsleven niet bepaald makkelijker gemaakt: vader vond het vreselijk en was er doodsbang voor geweest.

Lulu kon aura's zien; Nora was zozeer uit op de liefde van vader dat ze haar gave ontkende, tot op de dag van vandaag weten we niet wat die is; Mia is de meest magische van ons, in die zin dat ze wel eens zegt dat ze dingen weet die ze eigenlijk niet kan weten. En ik...

Ik zie beelden en mensen uit het verleden die overlopen in het heden, zodat mijn leven altijd een beetje tussen verleden en heden is blijven zweven. Om een of andere mysterieuze reden gebeurt dit alleen op Casalta: voor mij zijn dit huis en deze tuinen de achtergrond van voorbije tijden. Maar mijn gave verdween toen Lucrezia werd weggestuurd en is nooit meer teruggekomen. Het leek wel alsof met mijn tweelingzus ook mijn ziel was verdwenen. Nu ze weer terug is hoopte ik dat ik mijn gave ook weer terug zou krijgen, maar tot op heden was er niets gebeurd. Mijn zesde zintuig deed het niet meer; ik zag Casalta's verleden niet opnieuw voor mijn ogen tot leven komen. Ik dacht er liever niet te veel aan, maar soms kon ik het niet tegenhouden.

‘Klaar voor vandaag?’ vroeg ik.

Lucrezia haalde haar schouders op. ‘Het werk hier is nooit klaar! Maar ja, dit is nu mijn baan.’ Zelfs na een dag hard werken zag ze er stralend uit; wat een contrast met toen ze net uit Parijs kwam, zo bedeesd en verbitterd dat ik bang was dat ik haar voorgoed kwijt was.

Ik lachte haar toe, het maakte me gelukkig haar, na alles wat ze had moeten doorstaan, zo tevreden te zien met haar werk en in de liefde. Met mijn ogen volgde ik haar gelaatstrekken die ook de mijne waren, ik keek naar de unieke kleur rood van haar haar, een tint die ik alleen bij mijn zus en in schilderijen had gezien. Ze was nu al zes maanden terug, maar er waren nog steeds momenten waarop ik niet kon geloven dat het echt waar was. Ik bekeek haar als een schilderij in een museum, en probeerde mezelf ervan te overtuigen dat mijn zus nu echt bij me was.

‘Waar denk je aan, Bianca?’

‘O, niks,’ was mijn automatische reactie. Ik was het niet gewend dat mensen aan me vroegen hoe het met me was, ik was

zelden degene om wie men zich zorgen maakte. Ik was het juist die altijd voor anderen zorgde.

Zoals ik al had verwacht trok Lulu vragend haar wenkbrauwen op, ze liet zich niet zomaar afschepen.

‘Je aura is wat flets. Niet dat ik dat hoeft te zien om te weten hoe je je voelt.’

Ik probeerde mijn vage gevoelens onder woorden te brengen. ‘We hebben nu alles voor elkaar, hè? Jij bent weer thuis, mama is weer terug in ons leven... we zijn weer een echt gezin.’

‘Maar?’

Ik ademde diep in. ‘Maar... nu heeft niemand me meer nodig.’

O *jee*. Ik schrok van mijn eigen woorden. Het leek wel of ze een eigen wil hadden en me op eigen kracht hadden overschreeuwd.

‘Dat is niet waar! Iedereen heeft je nodig, Vooral ik, na al die jaren dat we gescheiden zijn geweest. Ik heb je meer dan ooit nodig, Bianca. En Mia en Nora ook, hoewel Nora altijd zal ontkennen dat ze überhaupt iemand nodig heeft. Aan de andere kant...’

Ik wachtte af.

‘Iedereen is nu zijn eigen leven aan het oppakken. Jij hebt voor dit gezin gezorgd, jij hebt iedereen veilig weten te houden. Je mag nu een beetje loslaten, het is tijd dat je voor jezelf gaat zorgen.’

Dat bedoel ik. Voor haar ben ik een open boek.

Ik haalde de brochure weer uit mijn zak en gaf hem zonder iets te zeggen aan Lulu. Toen ze hem opensloeg brak er een lach door op haar gezicht.

‘Dat ziet er geweldig uit! Overweeg je om je aan te melden?’

‘Nou, dat weet ik niet...’

‘O, maar dat moet je beslist doen! Ik zal je steunen, en de anderen ook, dat weet ik zeker!’

‘Er zijn nog een heleboel problemen die moeten worden opgelost voordat ik dit...’

‘Problemen zijn er altijd! Niets gaat ooit zonder problemen, maar die zijn er om aangepakt en opgelost te worden. Je staat er niet alleen voor, dat weet je. Vertel op: welke beren zie je op de weg?’ Ze wapperde zich koelte toe met de brochure.

‘Nou, om te beginnen heb ik een betaalde baan nodig. Met een serieus salaris. Dan kan ik genoeg sparen om me volgend jaar aan te melden.’

In de afgelopen jaren runde ik samen met mijn vriendin Camilla de liefdadigheidsorganisatie Legami. We hielpen kwetsbare mensen met alledaagse dingen: we haalden hun medicijnen, deden boodschappen voor ze, een beetje administratie, kortom die dingen die lastig worden als je oud en ziek bent. Zorgen voor anderen is altijd de rode draad in mijn leven geweest.

Camilla en ik betalen onszelf niet veel uit, en ik wil niet afhankelijk zijn van mijn zussen. Vader had het familiebedrijf bankroet achtergelaten, en mama had Casalta weliswaar teruggekocht voor ons, maar ondanks Lucrezia's degelijke beleid was het bedrijf nog niet gezond. Nora had een rijschool, Mia verkocht haar schilderijen, dus nu moest ik ook mijn bijdrage leveren.

Lulu schudde haar hoofd. ‘Dat is geen probleem, het gaat steeds beter met het bedrijf.’

‘Nee. Ik wil mezelf onderhouden. Dat is niet onderhandelbaar. En...’

‘Wat, Bianca?’ vroeg ze vriendelijk.

‘Ik wil Camilla niet alleen laten, en de mensen voor wie we werken. Zij hebben me écht nodig.’

‘Je zegt altijd dat Camilla heel zelfstandig is. Zij vindt wel iemand anders; je kunt haar nog helpen iemand te vinden die jou kan vervangen. Ik weet dat Legami je kindje is,’ voegde ze eraan toe toen ze zag dat ik wilde protesteren. ‘Maar er is vast wel iemand te vinden die dat werk met evenveel toewijding zal doen. En liefde.’

‘Daar gaat het nou juist om,’ zei ik met een diepe zucht. ‘Toewijding. Ik mag die mensen niet in de steek laten.’ Ik dacht aan de mensen in Villa Lieta, het plaatselijke bejaardentehuis, en aan de gezinnen die ik hielp, al die mensen die op me rekenden.

‘Maar je mag jezelf ook niet verwaarlozen, Bianca. Wat jij wilt en nodig hebt moet ook meegerekend worden. Niet alleen je zussen, de familie, Legami en Camilla. Waar blijft Bianca in dit hele verhaal?’

‘Ik was altijd heel blij met mijn baan. Nog steeds. Maar...’

‘... maar je bent het ontgroeid. Dat gebeurt. Ik ben mijn leven in Parijs ook ontgroeid, en nu zit ik hier,’ zei Lucrezia lachend.

‘Ze zullen me missen, en ik hen,’ zei ik koppig.

‘Natuúrlijk zullen jullie elkaar missen, maar dat is nou eenmaal wat verandering betekent. Je neemt afscheid van dingen en mensen, en je verwelkomt iets nieuws. En op een dag neem je daar ook weer afscheid van en dan komt er weer iets nieuws.’

‘Ja, natuurlijk.’ Mijn maag verkrampste. Voor haar was verandering dan misschien makkelijk, voor mij zeker niet. Voor mij betekende verandering angst.

‘Je verdwijnt niet van de planeet! Je kunt die mensen altijd nog opzoeken, kijken hoe het met ze gaat en of Camilla haar...’

Op dat moment brak mijn diepste en meest geheime angst door. ‘Maar ik weet niet of ik het wel kán, Lucrezia. Ik ben niet slim genoeg! Jij bent degene met al het verstand, weet je nog?’

De heuvels van Toscane waren nu donkere contouren gewor-

den tegen een paarse lucht; aan de voet ervan vormden zich witte nevelwolkjes. Aan de hemel werden sterren zichtbaar als kleine pareltjes op fluweel.

‘Wát?’

Ik keek Lucrezia aan, haar ogen waren donker geworden.

‘Misschien kan ik het gewoon niet.’

‘Waar komt dit vandaan? Dat idee dat jij niet slim zou zijn en dat ik alle hersens heb?’

‘Weet ik niet, zo is het nou eenmaal.’

‘Niet waar. Het is niet zo dat er één klodder hersens in moeders baarmoeder zat en dat ik die in zijn geheel heb gekregen. Vader heeft je dit zeker wijsgemaakt? Zoals bijna alles wat die man zei, is ook dat gelogen! Onzin! Hij zei dat om jou eronder te houden. Om je te kwetsen. Hij zou alles hebben gezegd om ons klein te houden. Mij noemde hij gemeen, weet je nog? Ik was gemeen en jij was stom. Mia was raar, en Nora bestónd niet eens. Klopt dit, Bianca? Want als jij stom bent, dan betekent dat dat ik gemeen en onaardig ben.’

Zelfs in de avondschemering zag ik dat Lulu rood was aangelopen.

‘Jij bent nooit gemeen of onaardig geweest.’

‘En jij nooit stom.’

Opeens sprongen de tranen in mijn ogen.

Misschien klopte het dat alles wat vader tegen ons had gezegd onzin was. Misschien was het altijd een leugen geweest, maar ergens diep vanbinnen heb ik het altijd geloofd, ik heb altijd gedacht dat de wereld te ingewikkeld was voor mij.

Lucrezia pakte mijn hand vast. ‘Ga ervoor, Bianca. Leef je leven. Beloof het me.’

‘Ja. Ik beloof het je,’ zei ik en ik gaf haar een kus op haar gladde, koele wang.

Later die avond dacht ik nog eens terug aan ons gesprek. Ik kon niet slapen en lag te woelen in mijn bed. Lulu had gelijk: al jarenlang stond ik in de alarmstand. En toen de paniek voor het eerst toesloeg verdween ook mijn bijzondere gave, het kostbaarste deel van mij, alsof er in mijn hart en mijn ziel te weinig plaats was voor beide zaken.

Ik had geen enkele herinnering aan mijn kindertijd waarbij mijn gave geen rol speelde. In gedachten ging ik terug naar die tijd van onschuld, toen ik nog heel was en de wereld om mij heen nog niet uit elkaar was gevallen. Naar het moment waarop een vreemde vrouw mijn kamer binnenkwam, op de vensterbank ging zitten en een oud lied begon te zingen.

# TWEE

Casalta, 1985

## Bianca

Ik kan me niet meer herinneren wanneer mijn gave zich voor het eerst manifesteerde, daarvoor was ik nog te klein, een baby nog. Mama vertelde me dat ik dan wel eens naar een lege hoek wees, en lachend in mijn handen klapte, of ineenkromp alsof ik schrok van een hard geluid en schreeuwde van angst. Zelfs als baby kwamen mensen en gebeurtenissen uit het verleden van Casalta voor mijn ogen tot leven.

Maar ik weet nog wel wanneer ik voor het eerst besepte dat ik dingen zag die Lulu niet zag, en mijn andere zusjes ook niet, en de rest van de wereld ook niet. Ik zal een jaar of vijf, zes zijn geweest, mijn wereld was nog niet groter dan Casalta en ons gezin, en mijn gave was gewoon een zesde zintuig waar iedereen over beschikte.

Ik zat op mijn bed, in de kamer die mijn moeder had beschilderd met witte rozen en veldbloemen, en Lulu wapperde met haar hand voor mijn betoverde ogen.

‘Bianca?’

‘Sst! Die mevrouw is aan het zingen!’

Een vrouw in een lange blauwe jurk zat bij mijn raam te zingen, ze hield een stokje in haar hand waar garen omheen gewikkeld zat; pas later begreep ik dat het een spindel was. Ze

spon wol en zong een lied in een taal die ik niet verstond.

Lulu keek naar het raam dat uitkeek op de stenen trap waar ik die ochtend nog op had gezeten. Ze raakte de vensterbank aan en keek naar buiten. Daarna wendde ze zich weer tot mij. 'Er is helemaal niemand.'

Ik wist zeker dat ze een grapje maakte, dat ze me voor de gek hield, want die vrouw zat daar gewoon en haar gezang vulde de kamer. In mijn ogen en oren was dit de werkelijkheid. Ze had een wit mutsje op haar hoofd en smalle, donkere handen.

'Dáár zit ze!'

'Ik zie niemand! En áls hier iemand zou zijn, hoe kan het dan dat ik die vensterbank gewoon aan kan raken?' Lulu sloeg meerdere keren met haar hand op de stenen vensterbank.

Hoe kan dat nou? dacht ik. Hoe kon Lulu die vensterbank aanraken terwijl die vrouw daar zat te spinnen?

'Ze is er, ze is er écht!' riep ik gefrustreerd; de gedachte dat ik niet kon vertrouwen op wat ik zag vervulde me met afschuw. Uiteindelijk begonnen we allebei te huilen. Lulu was verdrietig omdat ze mij van streek had gemaakt, en ik was geschokt en in de war, opeens durfde ik mijn ogen en oren niet meer te vertrouwen. Mama nam ons in haar armen en snikkend vertelden we haar wat er was gebeurd.

'Zij zegt dat die mevrouw er niet is, maar ze is er wél! Kom maar kijken, mam!' Ik pakte haar bij de hand en probeerde haar mee te trekken naar mijn slaapkamer. Toen we de kamer binnenstapten zag ik dat de rozen op het plafond en de muren bewogen en zich herschikten, alsof ze naar de vrouw wezen die daar nog steeds een liedje zat te zingen.

'Kijk dan! Dáár zit ze!'

Mama keek me aan en glimlachte. Ik zag aan haar gezicht dat